

ВСЕСМІХ

УКРАЇНСЬКИЙ ГУМОРИСТИЧНИЙ

ЖУРНАЛ

№ 18

Лютий — 1993 — February

\$ 2.50

- ДІВЧИНКО, ДІВЧИНКО... ТАМ ЗА
СПИНОЮ... ЯК ТЕБЕ ЗВАТИ? ДЯДЬКО
СЕМ МАЄ ЩОСЬ І ДЛЯ ТЕБЕ!

(Читайте стор. 12)

Темношкірий моряк канадського війська потрапив на сторінки преси за те, що під час вшанування бейсбольної команди Blue Jays з Торонта тримав канадський державний прапор догори ногами.

Конгрес Українців Канади видав почесну медаль, якою вшановано сто визначних українців.

На ній шворіг-навиворіг стоїть не тільки національний кленовий лист, а й рідний тризуб.

Чи значить це, що сотня "найдостойніших з достойних" українців мають потрапити під перо обурених журналістів?

Малюнок Івана Яціва.

Зображення знака на ньому оригінальне.

<p>ВСЕСМІХ Сатирично-гумористичний журнал. Виходить щомісяця. Видавництво "Нове слово" — переклади і редагування. Торонто, Канада. Ціна \$ 2.50</p> <p>Редактор Раїса Галешко Редакційна колегія: Всеволод Магас, Василь Сірський, Іван Яців</p>	<p>Адреса: ВСЕСМІХ 35 Warrender Ave. Suite #104 Etobicoke, Ontario M9B 5Z5 Canada Tel: (416) 236-9931</p> <p>Передплата: на рік \$30.00, на півроку \$15.00</p> <p>Кожен може вільно висловлювати свої погляди на сторінках "Всесміху" — редакція не несе відповідальності за зміст авторських матеріалів.</p> <p>При передруку посилання на ВСЕСМІХ обов'язкове.</p> <p>Друкується у видавництві "Тризуб": 1-800-821-6034</p>	<p>ВСЕСМІХ (LAUGH) A Ukrainian Satirically-Comic Monthly Magazine. Published by "The New Word" Translation, Editing & Desktop Services.</p> <p>Editor-in-chief Raissa Galechko Artist/Cartoonist Vsevolod Magas</p>
---	---	--

ІСТОРІЯ НАВЕСЕЛО

Небудешна історія "Історії України" проф. О. Субтельного

Наші діаспорні нащадки розказуватимуть своїм дітям байку про чудесне народження "Історії України" з-під пера та й розуму проф. Субтельного. А наше метрополітальне Торонто вже розпирається від гордості, що нам, діаспорцям, випала почесна доля імпортувати в Україну нашу історичну мудрість. Київські історики не змогли написати нової "Історії" з двох причин: 1) ще досі цілком не вивітрилось у них з голови ленінське вчення; 2) щоденне вистоювання в чергах за насущним не дозволяє мислити історично.

Але як би там не було, а смиренний (а може засоромлений) Київ уже розголошує вістку по світу, що Україна має свою історію і що торонтський вчений удостоївся рангу "Члена Академії Наук". Ще не повідомлено тільки про дві речі: 1) скільки мішків преміальних купонів попаде на конто канадського вченого; 2) чи наша Шевченківсько-Куківська Фундація, яка завідує медалями й нагородами, виділить "Нобелівського доляра" для працюючого історика?

Сам же вчений Орест Субтельний так оцінив свою працю: "Поява на світ "Історії України" не є моїм особистим подвигом — її радше писала історична доля (а може і недоля) діаспорного народу".

Діаспорний народ, як відомо, це ті, кого "батько Сталін" послав (на багнетах) за границі батьківщини вчитися діаспорного любомудрія. Поміж майбутніми кандидатами в професори першим визначився О. Прицак, прапредки котрого, мабуть, дуже часто їздили "до султана в гості" і там заразились любов'ю до тюрксько-татарської мудрості. Злобні люди пошептують, що наш шановний проф. Прицак ще в пелюшках ревів по-тюркськи. Знання тюркської мови й історії закинуло проф. Прицака до Гарварду навчати нетюркських американців історичної грамоти.

Батьки інших наших професорів Даревича, Субтельного і Гуцуляка також опинилися в Канаді з ласки тов. Сталіна. Привезли вони з собою своїх недорослих чад, трьох переляканих хлопчаків, які дуже рано збагнули долю свого поневоленого народу і, замість займатися визвольною політикою, стали просто фізиками, істориками і фінансистами. Потім було, як по Євангелії: Яків родив Ісаака, Ісаак родив Нафтанайла і т. д. (мабуть, біблійні ізраїльтянки тоді ще не вмели родити дітей). Отже, проф. Прицак "родив" Субтельного, фізик

Юрій Даревич "родив" для Ореста Субтельного катедру історії при Йоркському Університеті; бізнесмен Ераст Гуцуляк із Косбільськими колегами "родили" доляри на друкування "Історії". А канадський Рух став повитухою ново-народженої історії, подбавши, щоб вона опинилась на столах київських парламентаріїв і записаних Україні офіцерів. Подейкують, що в Києві зараз друкують ще 500 тисяч примірників "Історії" для наших експортованих із Заходу націоналістів, щоб і вони відучилися від партійного вчення, бо без такого наукового "відвишвлення" (таборовий жаргон) бідна Україна мусітиме ще довго вести боротьбу з рідним підпіллям. Може з цієї історії щось навчаться також і торонтські студенти історичного факультету. Правда, спершу всі вони мусять пройти нелегкий процес "відмагочування".

На зустрічі в Інституті св. Володимира, скромний професор Орест Субтельний, "відбиваючись" від почесей і компліментів

(Див. на стор. 4)

Firchuk's

• PARCEL SERVICE •

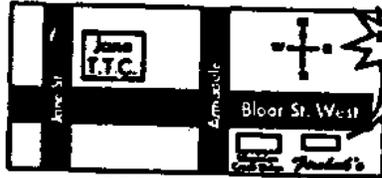
SENDING PARCELS FOR OVER 30 YEARS

ПОСИЛКИ НА УКРАЇНУ

• ОБІГ • ХАРЧІ	• ЛІКИ • ВІТАМІНИ
99¢ lb.	\$2.18 kg.
\$2.27 lb.	\$5.00 kg.

БЕЗПЛАТНО ДОСТАВЛЯЄМО ДО ХАТИ НА УКРАЇНІ

Queen St. store: 364-5036
Bloor St. store: 766-6771
Hamilton store: 549-2005

2391 Bloor St. W.

99¢/lb

99¢/lb

присутніх, заявив: "Я не став дуже великим істориком і академіком України тому, що там зараз бракує навіть і маленьких істориків".

Гай, гай, золоті слова!.. І що то сталося з нашим колись мудрим народом?! Може це історичне лихо породило так багато сьгоднішніх розполітикованих кобзарів, які співають і плачуть, плачуть і співають...

Триста п'ятдесят років тому козацькі кобзарі скомпонували полкам гетьмана Богдана Хмельницького бадьору бойову пісню "Гей не дивуйтесь, добрії люди!", з котрою на устах хоробрі козаки помарширували на Варшаву. І ця пісня хрестила новонароджену націю.

А що ж зараз співається там, на Україні? Галичанські розполітиковані кобзарі, замість співати пісню розполітикованої уже (а може занадто заполітикованої) Україні чи помазаному Президентові України, вони оспівують давно померлих вождів, на зразок "Хай живе Бандера і його держава!" Забули, бідаки, що полковник Бандера панував тільки у німецькому концетраку...

І кийські кобзарі не кращі за львівських. Замість закликати державний уже народ до праці, вони закликають його... до чарки: "Наливаймо, браття, кришталеві чари!" А чарка може завести нас ще до одного Переяслава! Даром ми слодівалися від сьгоднішніх кобзарів вулканічного вибуху маршових пісень, що допомогли б закріпити нашу новонароджену державність!..

Але повернімося до "Історії" Субтельного. І в ній не обійшлося без "історичних гріхів". Для прикладу, він запакував завсігди патріотичних дивізійників до бездарних "коллаборантів", що не вміють навіть порядно заспівати дивізійної бойової пісні: "Іфурт, фурт, ладував". Проф. Субтельний майже не згадав визначних православних діяспорців — а їх у нас куди більше, ніж галичан. Пан Богдан Голинський і пані Доктор Морозвже "формально" запротестували проти цап'ячої бороди гетьмана І. Мазепи (стор. 147). Вони кажуть, що це портрет Стеньки Разіна чи якогось іншого московського Колпака.

Працьовитий проф. Субтельний покірно каювся перед торонтською публікою за ці "ідеологічно-історичні прогріхи" і обіцяв виправити їх, "...якщо буду мати історичні джерела".

Але де ж нам, бідним діяспорникам, взяти тих джерел? Вони вже давно перебувають під строгою контролею Діяспорних Державних Правлінь або потекли в Україну надихати націоналістичну революцію. Може, нарешті, пробудяться наші кийські історики? Вони ж, вражі сини, зараз прямо купаються у чистих водах історичних джерел! Може?!

Кацавейко.

Мал. І. Яцива

ATOMIC SERVICES

Власники -- Марійка та Ігор Прокіпчуки

ATOMIC FUEL LTD.

Автоматично-контрольована доставка оливи до клієнтів.

24-годинна обслуга, 7 днів на тиждень

ATOMIC HTG. & COOLING LTD.

Печі, кондиціонери, блжарські роботи.

24-годинна обслуга, 7 днів на тиждень

Звертайтесь до Марійки або Ігоря Прокіпчука

21 Goodrich Rd. # 14, Etobicoke, Ont. M9Z 6A3

(416) 233-8134

S.I.T.E. - EXPORT-IMPORT

Транспортування контейнерів на Україну; автомобілі,

промислові машини, речі щоденного вжитку.

Звертайтесь до Галини Бест'якко

21 Goodrich Rd. #14, Etobicoke, Ont. M9Z 6A3

1 (416) 233-1635

PRODAN - Store

Вислаємо: пакки, харчі, речі, подарунки в Україну по найдоступнішим цінам.

Звертайтесь до Марії Котович

2279 Bloor St. W., Toronto, Ont. M6S 1N8

1 (416) 766-5151

EUROSUN - TRAVEL

Найдешевша подорож в Україну: готелі, санаторії,

цікаві прогулянки, перевіз туристів з літовців Варшави

та Києва. Кавтки для рідних з України по найнижчим

цінам, запрошення. Долари до рук адресата.

Зертайтесь до Віри Шептицької та Галини Котович

2011 Lawrence Ave. W. Suite #20, Toronto, Ont. M9M 3V3

1 (416) 249-2011

ELEMENTS CASUAL CLOTHES

Вибір речей не лише по низьких цінах, але й доброї якості.

Факс: 1 (416) 525-5019

1 (416) 523-7324

555 Main St. E., # 1, Hamilton, Ont. L8M 1J4

На Україні наші компанії оперують як фірми ПРОЛІСОК і ПРОДАН, Львів, вул. Січових Стрільців 3/82, Тел.: 74-12-69

Як розпізнати прихованого мільйонера?

Тут не буде йти мова про явних мільйонерів — їх розпізнати легко. Куплені місця при головних столах, шанобливі посмішки і вклоняння працівників наших кредитівок, часто почесне членство і головуство в престижних проектах. Їхні імена не сходять зі сторінок української преси, ще при житті вони потрапляють на мармурові дошки меценатів і фондаторів, або ще вище — під зображенням святих в церквах під куполом...

Їхні тисячні жертви на добрі цілі захоплюють людей з пересічним приходом, бо вони порівнюють конта мільйонерів із своїми гаманцями.

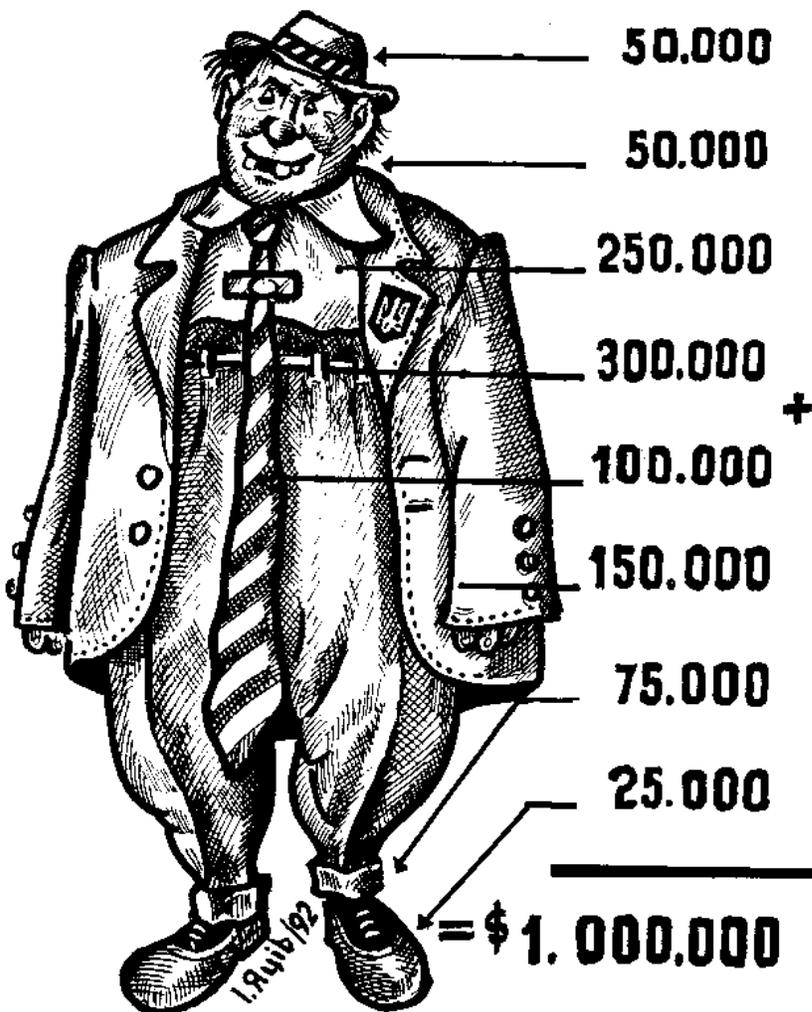
Явні мільйонери чуються вільно й сміливо в кожному товаристві, вони голосно сміються і люблять розповідати про свої недавні подорожі по світу, а зокрема в Україну, де вони мали до діла з найвідомішими людьми, інколи навіть із самим президентом.

Про явних мільйонерів кожен може сказати, як здобували вони свої маетки: тяжкою працею, певною професією, впертістю в досягнанні своєї мети. Правда, деяким трапився мільйончик випадково, як сліпий курці зерно. Але всерівно потрібна кмітливість, щоб розумно розпорядитися ним.

Але є між нами мільйонери приховані, так би мовити, замасковані багаті. З вигляду вони є повною протилежністю мільйонерам явним.

Почніть з убрання. Воно куплене в раних 50-х. Нейлонова сорочка із закрученим коміром прикрита великим жакетом з довгими рукавами, що ховають долоні рук, так ніби там взагалі рук нема. Штани також виготовлення початку 50-х, тоді вони називалися зут пенте, починаються з середини грудей і спадають шароварами додолу, а там звужуються до двох дір, в які ледве можна просунути ноги. Черевики на мільйонеріві закриті галошами, щоб не зносились. Він їх носить літо і зиму. Капелюх солом'яний, також півстолітньої давности. Цей капелюх, як і все інше, якимось чудом зберігся на мільйонеріві, не обшарпався за декади носіння.

А краватка — це щось! Це антик! Для мільйонера це ознака шляхетності і символ молодості. Своєю довжиною вона майже сягає колін, а колір має невизначений. Часом, на особливо урочистий випадок, скажімо, на всенародне віче, мільйонер вдягає вишиту краватку (ще з Німеччини), яка не була чищена весь цей історичний проміжок часу.

Прихований мільйонер завжди приятний, вклоняється всім і готовий вітатися по кілька разів на день. Він винувато всміхається беззубим ротом, бо для прихованого мільйонера зуби вставити коштовно. А якщо зуби і є, то криті золотом бозна коли.

Якщо перша прикмета прихованого мільйонера — це одяг, то друга — це його соціальний стан. Тобто, чи є він кавалер, а чи жонатий і має діти. Це теж дуже важлива стаття заощадження. Крім того, поцікавтеся, чи мав він сталу працю? Працював на когось чи на себе? Чи купував старі дома і відновлював їх? Чи появляється на тих громадських імпрезах, де треба платити?

Український загал по-різному ставиться до таких мільйонерів. Їх і зневажати не можна, бо все-таки люди. Але і в пристойному товаристві терпіти годі, бо дуже жалюгідно виглядають. Навіть чужинці оминають такого мільйонера, бо думають, що він проситиме їх о "кводер" на каву.

(На звороті).

(Зі стор. 5)

Але настає час, коли мільйонера починають обдаровувати увагою і почеснями. Це тоді, коли до нього приходять старість і обсідають хвороби. Тоді йдуть до нього всі, щоб радити і переконувати, на яку ціль чи організацію вигідніше записати його гроші. Серед них найбільше стараються ті організації, що мають лише управу, а членства ніякого. Другими після них по завзятості переконування мільйонера є молодіжні організації, але в них немає збиркового досвіду і мова попсута. Отож шансів на успіх менше, і вони це самі знають. Найбільше попасають на полі наставлення на добродійну путь всечесні отці усіх віросповідань (серед яких трапляються і невсечесні). Вони йдуть і

йдуть, несучи "душевну поміч" мільйонерові і відпущення гріхів стільки, скільки дозволяє його фінансовий стан.

Як ви помітили, ми вже не називаємо мільйонера прихованим. Він вже не ховається. Він вступає в силу і владу. Вираз його обличчя міняється. Зникає жалюгідна посмішка, а появляється вираз жалю до себе і тяжкої задуми. Його гризуть думи не про те, що життя згасає, а що він може втратити мільйони. Мучить його, що до його мільйонів добираються інші. Він не спить і не їсть, рішає цю тяжку задачу.

І раптом помирає. Мільйони забирає держава. Українського мільйонера мов і не було на світі...

Текст і малюнок Івана Яціва (Віндзор).

Малюнок Всеволода Магаса.

НАЙСВІЖІШІ НОВИНИ — ТІЛЬКИ В ГАЗЕТИ

Свіжі і достовірні вістки з України і зі світу; корисне і цікаве; вільний обмін думками — тільки в незалежній газеті "Україна і світ"!

Річна передплата \$ 45.00. Адреса: "Ukraine i svit", 40 High Park Ave., # 1004, Toronto, Ontario, M6P 2S1
Tel.: (416) 604-4248; Fax: (416) 762-2206

Цю історію, яку я мимохідь підслухав, розповів один діяспорний політолог, який частенько їздить до столиці України і, хоч не так частенько, вступає по дорозі до Москви. А треба й там побувати, бо кожний політолог знає, що все те, що діється в Києві, мусило вже статися в Москві. І в українській політиці ще немає того, що можна б назвати "навпаки".

Що кожна подорож має свої невидги, пригоди й чари, знає кожний звичайний подорожний, не тільки політолог. Але політологи все-таки знають краще — на те вони й політологи, щоб передбачувати події, та тільки політичні, а не такі, що трапляються поза політикою.

— Тільки приїхав до Москви, — розповідає політолог, — положився до ліжка й заснув сном праведника, а тут телефон не перестає дзирчати. Я втомлений, спати хочу, але нема ради — підношу трубку.

— Бажаєте сервісу, — питається жіночий голос англійською мовою з дуже ніжно-принадним акцентом.

— Якого сервісу! Я хочу спати!

ПРИГОДА ДІЯСПОРНОГО ПОЛІТОЛОГА

— Сервісу, знаєте, приемного, гарного, доброго для здоров'я...

Я повісив трубку. Та на цьому не кінець. Знову дзвонить телефон, ще голосніше, ніж перший раз — бодай так мені видалося.

Політолог, який мусить думати краще, ніж пересічний громадянин, бо він належить до сучасних апостолів (не мішати з християнством), кинувся до голови по розум.

— Ну, добре, — відповідаю, — чи можна запитати вас про дві речі? — говорю вже російською мовою.

— Можна, — чую врадунаний голос.

— Скільки вам років?

Хвилина мовчанки.

— Ну, нет! — чую голос, підсилений штучним обуренням. — Такі запитання ставити дамі не гарно.

— Ну, нет, то хай нет...

— Я молоденька, — поспі-

спішає перервати вона мене, — і дуже, дуже красива.

— Гарно, красно, — кажу я. — Який я щасливий, я люблю красу. А мені минуло 65. І друге запитання: чи ви вмієте творити чуда?

Тепер довша хвилина мовчанки на другому кінці телефону.

— Ні, я не вмію робити чудес, — врешті озивається спантеличений голос. — Що все це значить?

— Це значить, що мені 65 років, і без вміння творити чуда з вашого красивого сервісу нічого не вийде.

І наш політолог добре спав до ранку. Тільки не сказав, чи йому тієї ночі не приснилось якесь чудо.

Ро-Ко.

анкетот анкетот

— Ах, якби я знав, хто цю юшку варив, то б на голову йому вилив!

— А тож яка вона?

— Солона, як ропа!

— То з любови так жіночка підсолила...

— Гмм... нічого, підсоливши, можна їсти.

МІСТ: спільне українсько-канадське підприємство

□ Нашвидше і найдешевше доставить в Україну харчові продукти — продукти виключно з країн Заходу;

□ По найкращих цінах пропонуємо на Україні: автомобілі MAZDA, "Волга", "Лада"; холодильники, швейні машини, телевізори, пилососи та інші побутові товари;

□ Вручаємо долари з рук в руки надійно і швидко;

□ Полагоджуємо: — спадки та розшукуємо рідних в Україні; — запрошення і забезпечення відвідувачів; — всі види подорожей в Україну, забезпечуємо транспорт, готелі та ін.

Головне бюро:
34 Jackson Avenue
Oshawa, Ontario, L1H 3C3
Tel: (416) 728-3750
Fax: (416) 728-3379

Наші представники:

В Канаді:

Calgary	277-1105	Saskatoon	244-7373
Edmonton	424-5218	Sudbury	671-6160
Guelph	836-8724	Thunder Bay	623-8223
Hamilton	544-8601	Toronto	762-8751
Kirkwood	630-9858		761-9105; 366-7061
Kitchener	442-6110		368-1708
London	433-1351	Welland	735-2485
Montreal	593-4715	Winnipeg	582-2832
Ottawa	725-0564	Windsor	256-8778

В Америці

Buffalo	895-0700	Seattle	
Chicago	235-7788	Washington	546-3900
Cleveland	845-6078	Philadelphia	627-3093
New York	533-2906	Utica	733-0719

Листи з України до дядечка Гната

А я, американський українець, і не знав, що мене так дуже, дуже любить моя закордонна сім'я: мої українські племінники і їхні діти — тіточні, стрічні, хрещеники, куми, шкільні колеги й колишні сусіди. От тільки піднялася та залізна фіранка, як стали надходити звітля листи, один за одним, обважнілі любов'ю теплом і великим родинним прив'язанням. Листи довгенькі, то ж тут я тільки виточую найсуттєвіше з них.

...Здорові були, дядечку Гнате! Який я щасливий, що відшукав Вас врешті. Хоч Ви мене, може, й не пам'ятаєте, бо я у колись лежав, як Ви вже встигли дати здорового драпака з нашого щасливого раю. Та чую, дядечку, що Ви розжилися непогано, маєте трикімнатну квартиру, теплу воду цілий день, туалет під дахом і проче. Ну, подумав я, може дасте мені визов (подаю дати народження). Я по професії художник, художник-модерніст. Виставку зроблю зараз, і якось "поїдемо" разом. А може оженюся на якійсь мільонерській красуні. Я високий, ставний, очі сині, зуби золоті, літ 42, англійську мову поволі беруся вивчати...

...А платтячко весільне для Катрусі так і не прийшло на час. А так хотілося мати гарне, американське, з коронкою, мереживом... Я просила два платтячка, бо і Ганнуса вже підостає і за кілька років заміж треба готувати. Весілля відбули на славу. Гостина була у Карпатах, 250 гостей. Випили 8 бочок пива і два бидони домашньої, з'їли кабанчика й тьолку та 100 кіло каззонної

ковбаси. Спиртне ще дружби приносили. Дехто поспав по весіллі...

...В нас поступила в продаж добра масть на бородавки. Одна коробка (5 доларів) на одну бородавку. Може, у вас знайдеться бізнесмен, який хоче скоро заробити. Допоможу. — Іван.

...У нас тепер всі будуються, ставлять за містом дачі. Матеріал дорогий, тільки все те за валюту. Хочу приїхати до Вас, дорогий стрійку Гнате, і підробити дещо. Приїхати хочу на два роки...

...Розказують, у вас добробут, все дістанеш, тільки сягни рукою. Тай світ хочемо побачити, Флориду, Ніагарський водопад, Арізону. Марійка викладає в технікумі географію, їй потрібно це знати. Приїде нас четверо. Та й сват хоче їхати. Він ще крепкий, хоч йому 82, догляне чотирирічну Надійку, а дитинча спокійне, слухняне. Про решту розкажемо, як приїдемо. Купили для Вас в подарунок ліжник. Він тепер високо цінується.

І дописка від Володі: А мені, дорогі мої, як можете, перешліть якнайскоріше мотоцикла, японської марки, чорного, із срібними колесами...

Цікава пошта з України, правда?

Гнат Свербивус.

Листи з України до "Всесміху"

Харків, 5 жовтня 1992 р.
Високоповажана пані Раїса Галешко!
Отримав Вашого листа, два примірники "Всесміху". Дуже вдячний! Ви обіцяєте дещо надрукувати — спасибі. Пишете про гонорар. По-перше: якби Ви й надіслали щось — його вкрадуть по дорозі. Пошта шукає доларів!.. А по-друге — і це головне! — надішлете два-три примірники Вашого веселого і такого потрібного в наш невеселий час на Україні журналу — оце буде найкращим гонораром. Я подарую Ваш журнал товаришам — будете мати вдячних читачів, а то й авторів. Зважте, що преса з-за океану, та ще й нашою рідною мовою, дуже й дуже у нас цінується.

З повагою Василь Боровий.

ПРИТЧА ПРО ВОГОНЬ

Це все було хто-зна коли,
Бо-зна якої ери:
Три брата якось забрели
До хижки чи печери.

Мороз вгризавсь до підшов,
Снувалась люта темінь.
Один з братів тоді знайшов
Суше паліччя й кремін'я.

Узяв та викресав вогню,
І — ніде правди діти —
Не закликаючи й рідню,
Себе узявся гріти.

А другий дума: Божий дар
В грудневій холоднечі.
Побіг, приніс додому жар —
Для жінки та малечі.

А третій — дурнем теж не ріс,
Мав з того дива втіху:
Взяв головешку та й поніс
Сусідові під стріху!

Василь Боровий.

Хто подарує передплату
поетові Василеві
Боровому?

Ва! Панько Ціпило ще живий і здоровий!
 В 1954 році він успішно дебютував на сторінках "Лиса Микити" і "Мітли".
 І, як бачимо, час його не взяв — сьогодні він знову дебютант. Таки правда, що сміх — то здоров'я!
 Щоро вітаємо Панька у "Всесміху"!

Лист українця віце-президентові Америки

(В альбом Юркові)

Як захоче Бог людину покарати, то лише їй розум відбере. І покарав Господь мудрого президента, який називається Юрко Куц, і він не був перевибраний президентом Америки — його переміг мало-відомий Василь. А покарав Бог Юрка за те, що він у столиці

України виступав проти українського націоналізму й закликав українців не відокремлюватися від імперії, яка Україну поневолювала, українців голодом морила, в тюрмах катувала, в Сибір засилала...

Юрку, Юрку, та ж український націоналізм — це невмируща стихія, яка своїми початками сягає давнини, коли пролилися перші краплі крові наших пра-предків в обороні батьківщини, яка в 12-му столітті почала називатися Україна.

Ти, Юрку в передвиборчій кампанії хвалився твоїми заслугами: ССРСР розлетівся і впав берлінський мур. Невже ж, Юрку, ти не знав, що ССРСР — то була велика гнила диня, яка сама розпалася. І це мусіло статися — хоч би президентом Америки був найдурніший ціп.

Покарав, тебе, Юрку, Бог і за те, що не послухав доброї поради здібного стратега, генерала Нормана Чорноголовенка, який хотів упродовж кількох днів роздавити гада — Садама

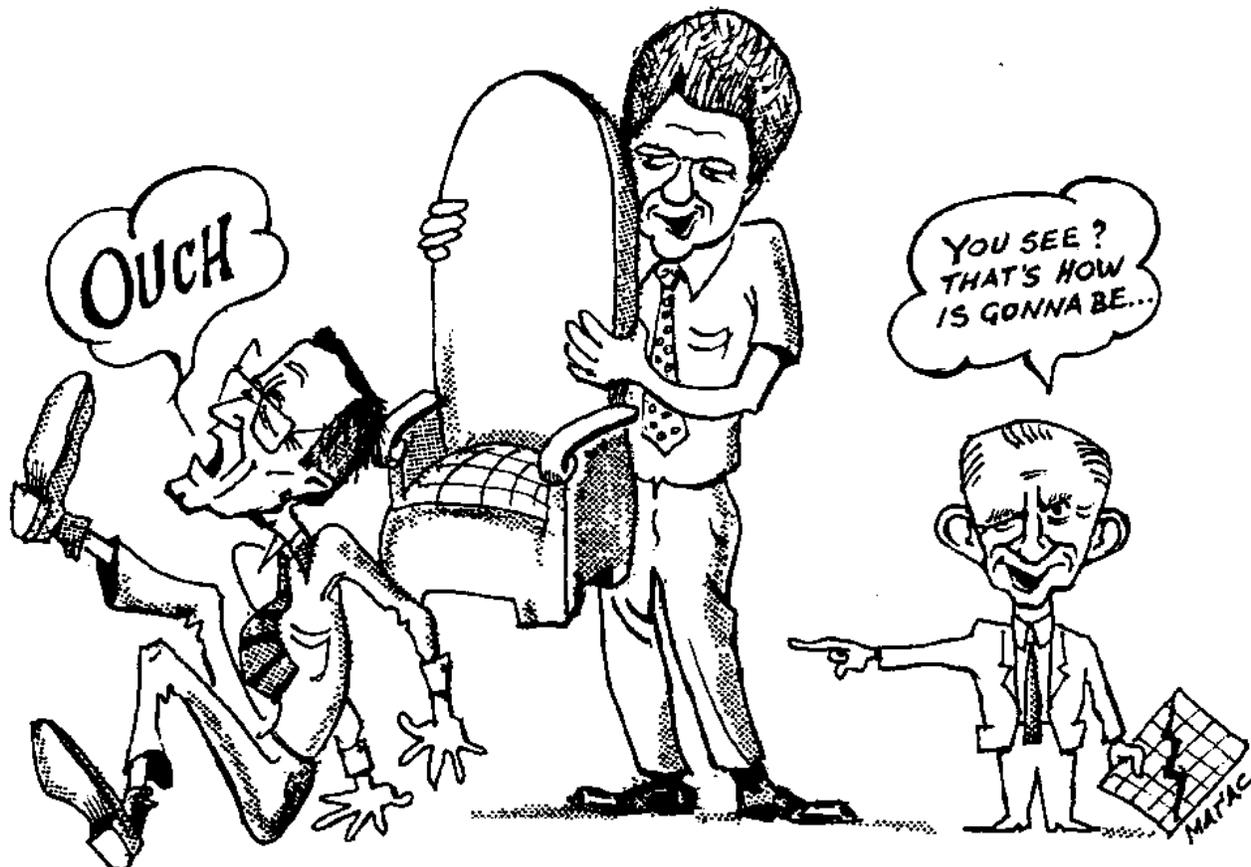
Гусейна, який не лише жорстокістю, але й вусами подібний до Сталіна. Але ти, Юрку, наказав командуючому фронтом лише вдарити міцно гадину по хвості й залишити цілою.

Генерал мусів тебе послухати, і в розчаруванні записався до пенсіонерів. А Садам тепер сміється з тебе, переможеного недосвідченим хлопчиком Василем. І за що ж, Юрку, клали юні голови американські сини і дочки під Кувейтом?

Тепер ти, Юрку, безробітний і маєш багато вільного часу. То ж бери за руку малого Ростика Перота і йдїть, хлопці, обидва до школи. Бо й Ростик мусить навчитися, що Україна й інші донедавна поневолені держави, то не є "республіки Росії", як він казав своїм виборцям.

Ти, Юрку, і Ростик Перот маєте здібності дороблятися маєтків, але відносно географії та історії народів світу, то у вас обидвох тих знань — як кіт наплакав.

Панько Ціпило.

Малюнок Всеволода Магаса.

ТРИ ГОЛОВИ ДОБРЕ, А ОДНА — КРАЩЕ

Чи не зарано списуємо Рух у пасив?

Якщо форум в Україні з нагоди першої річниці незалежності і досі з сентиментом згадується в українській діяльній пресі як "свіжа новина", то про четвертий з'їзд Руху писалося дуже мало і дуже обережно (за винятком деяких газет, як, наприклад, "Україна і світ", "Українські вісті" з Едмонтону). Чому? Може тому, що не було "театру"? ("От на третьому з'їзді, весною, були козаки, й паради, і море синьожовтих прапорів!") Але швидше тому, що Рух почали списувати з активної сили в пасив — щоб не сказати в негатив. Народу потрібен ідол для величання, потрібен щораз свіжий герой. І він з'явився, та такий, що аж засліпило — "єдинообраний народом" (чи народною масою, вміло маніпульованою геніальною пропагандистською машиною?) Не дивно, що під ейфорію потрапили не тільки віддалені океаном патріоти, а й місцеві правоборці, такі, наприклад, як "українська залізна леді", яка до "всенародного довір'я" майбутньому президенту мені ж особисто відповідала, що йому "не можна повністю довіряти", що "потрібна контролююча сила", а Фокіна називала відверто ворогом держави. А після "вияву довір'я" тягнула руку за Фокіна, бо "Сам" підніс правицю за свого соратника по партії, який наробив таких непоправимих лих. Подібні метаморфози сталися і з братами-пат-

ріотами, із деякими іншими, що піднімали народ проти брежневської гвардії, а сьогодні ковтають все, що їм приготують ті ж гвардійці біля керма. Але будьмо лояльними, люди міняють-

ся, дуже часто на добре. Та коли міняються настільки, щоб задушити власними руками народжене ними ж самими дитя — Народний Рух України, то тут має бути якийсь серйозне підґрунтя.

Чому нинішньому уряду України так муляє Рух? Здавалося б, обидві сили стоять на одних і тих же позиціях: незалежність і демократичний устрій. І хоч опозиція (Рух) постійно підкреслює, що вона підтримує конструктивні і державотворчі дії президента, і що конструктивна критика потрібна як гарант від помилок і диктату, але такого при тоталітарному режимові не було. А нинішній уряд України ще не позбувся своїх "дитячих хвороб".

Друге: зіткнулися інтереси громадсько-політичні з бізнесовими (на Україні сказали б "шкурними"). Державотворчі труднощі зрозумілі, але своя сорочка ближче до тіла. Лови момент: купи, інвестуй, продавай. Сила за урядом, на опозицію надії нема.

Кампанія проти Руху почалася кампанією проти Чорновола. А тут було на чому попастися. Його дріб'язкові амбіції, "отаманство", авторитарність там, де потрібна колегіальність дражнили народ. Блискучий опонент, він вміє критикувати інших, зате в своєму оточенні не може позбутися зайвих людей (згадаймо гені-

ТОПАЗ
30 РОКІВ СЕРВІСУ
LENNOX
Advanced Design

SIPCO
ENERGIES LTD.

ВОКЗАЛІНІ І КОМЕРЦІЙНІ

Повітряні Кондиціонери
Газові і Оливні Печі
Середньої і Високої
Ефективності
Опалювальні Котли (Бойлери)
Трубопровідні Роботи
Висококваліфіковані Спеціалісти
По Переробці Опалювальних Систем

233-4820

83 SIX POINT ROAD

24 - ГОДИННЕ ОБСЛУГОВУВАННЯ

ального політика Трюдо, безпорадного, коли йшлося про підбір особистих дорадників). Залишив довірений йому народом пост у Львові, так і не реалізувавши справді конструктивних проєктів. Роздратовані львів'яни ремствували: нас обкрадають, а Чорновіл сидить у Києві і нічого не робить! І не диво, що коли на небосхилі з'явився новий "отаман" Валентин Мороз, йому легко вдалося спрямувати групу злих людей проти на чорноволівського Руху.

Була спроба розбити Рух зсередини. Утворили гідру о трьох головах. Але як звірина багатоголова не може вижити, розриває себе, так сталося із Рухом. Горинь зрезигнував, Драч самоусунувся, навіть на 4-й з'їзд не з'явився. Стався, так би мовити, параліч тіла о трьох головах. Четвертий з'їзд Руху в грудні (невдовзі після третього весною) мав визначити, чи є ще порох в порохівницях.

Голова Торонтського Осередку КТПР Борис Вжесневський, учасник 4-го з'їзду Руху, сказав:

— З'їзд був надзвичайно успішним. Рух рано хоронити. Якийсь час він був спаралізований, а сьогодні це знов велика сила, здатна побороти корумпований нині уряд в наступних виборах. При умові, що будуть тренувати свої сили, як спортсменці перед олімпіадою.

Про деталі перебігу з'їзду. Вдалося уникнути атмосфери, в якій хто найбільше кричить, той диктує. Лавринович провадив по-бізнесово-

му: встань, скажи і сядь. Якщо хто збивався на загальне ораторство, він виключав мікрофон, за що його обізвали "диктатором". Як сказав Борис, так було з Поровським, який збивав дискусії, нагнітав негативну атмосферу і намагався емоційно розстроїти людей. Коли йому виключали мікрофон, він біг до другого і намагався стати першим, ігноруючи чергу. Невидима рука виключала радіотрансляцію, коли йшлося про критику уряду і конструктивні пропозиції Руху, і включала, коли критикували Рух за тоталітаризм (Поровський).

У з'їзді взяло участь 500 делегатів. Голосування (поіменне) пройшло так: Проти Вячеслава Чорновола — 6 голосів (12 осіб вийшли на час голосування), решта "за"; за Миколу Поровського, одного з провідників, піднялося 5 рук — він зрезигнував (кажуть, приєднався до групи Валентина Мороза, яка нараховувала 150 осіб). Заступниками В. Чорновола — голови Руху, стали Михайло Бойчишин та Олександр Лавринович (до речі, рухивець Драча).

Які головні здобутки з'їзду? 1. Вироблено план діяльності: продискутовано і прийнято державотворчу і економічну програми, над якими працювали такі авторитетні фахівці, як Олександр Савченко, Сергій Головатий та інші "головаті" люди. 2. Внесено зміни в Статут: головою Руху може бути лише одна особа. Оздоровлено провід: поети відіграли свою роль і слава Богу відходять, їх місце займають економісти.

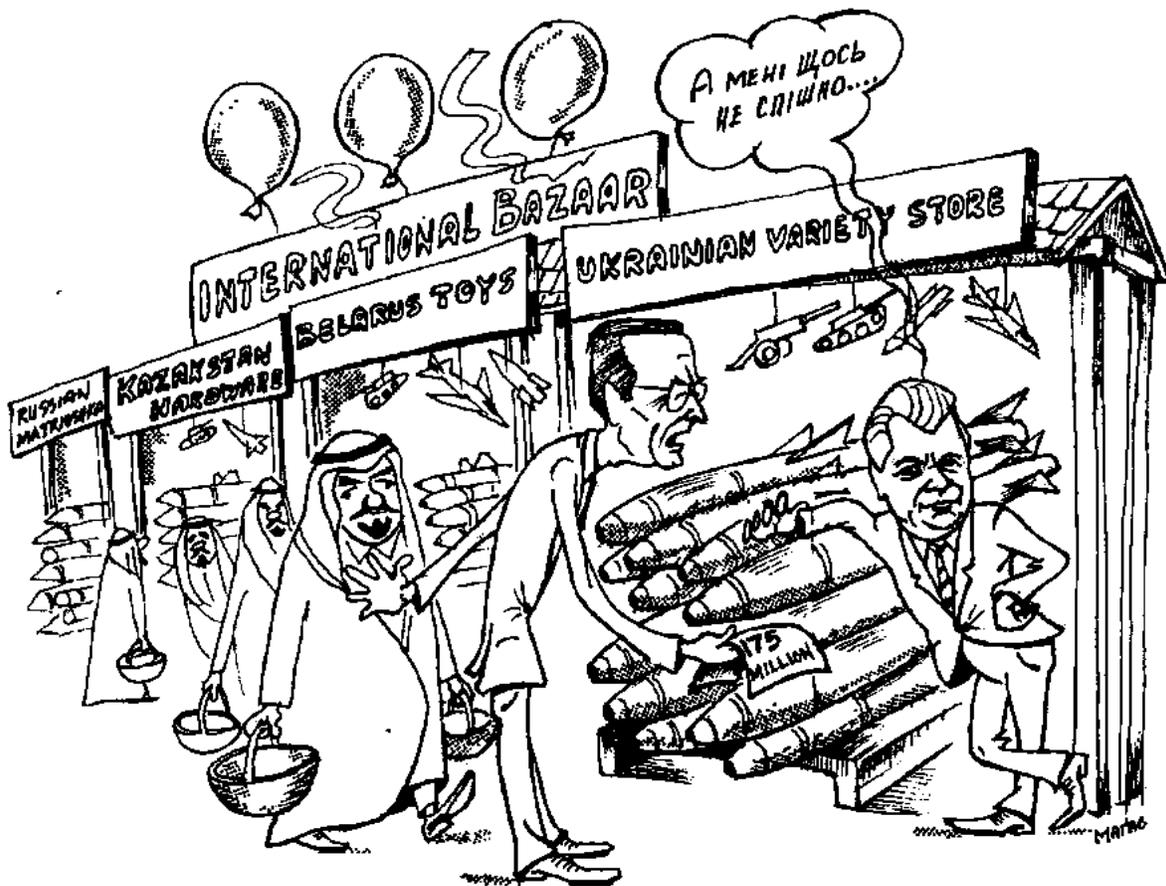
Бориса Вжесневського, молодого торонтського бізнесмена і громадського діяча, що подає великі надії, дехто з докором називає "чорноволівцем", натякаючи на його членство в Республіканській партії (він був другою людиною з діаспори, що вписалась в цю партію).

— Перед референдумом я працював на сході України, — каже Борис. — Саме люди з Республіканської партії найбільше зусиль докладали на тих теренах. У Русі тоді починалося бродіння думок. А я дивлюся за тими, хто робить реальну роботу і має реальне бачення ситуації. В Республіканській партії мені "допомогли" розчаруватися Кравчук і Фокін. А Рух знову став на позиції боротьби з корумпованим елементом в уряді. Якщо такої боротьби не буде, то ми побачимо нову Україну — з синьожовтим серпом і молотом.

Раїса Галешко.

Від Торонтського Осередку Канадського Товариства Прихильників Руху ми одержали серію карикатур про події в Україні напередодні референдуму та сучасні. Ці малюнки надійшли до Торонта з агітаційного відділу Руху в Києві. Автори їх — художники А. Василенко, О. Кохан, В. Ширяев, О. Ніколаєць, У. Безіменний.

Мал. Всеволода Магаса.

ОБЩАНКА — ЦЯЦЯНКА, А РАКЕТИ — СИЛА

Росія та Сполучені Штати тиснуть на Україну, щоб підписала договір "Старт-1", бо не може увійти в дію договір "Старт-2", який ці обидві держави підписали, зневаживши Україну і Білорусь. Україна не поспішає ратифікувати цей "діл", чекаючи на серйозні гарантії безпеки. Вони ніби й є — як східний сусіда, так і велика заокеанська держава заграють, мовляв, ти Україно, лишень підпиши, а ми вже тоді... Але й ми не ликом шиті, каже український уряд, знаємо ми вас! Спочатку давайте ви, і як тільки, то ми відразу...

Вашінгтон далеко, а Москва — близько. За образним висловленням Леоніда Кравчука, наш північний сусіда — це слон, який необережно поворухнувшись, здатний підім'яти під себе "українську моську".

Не так давно у Москві зустрілися два прем'єри — російський та український. Бесіда їх нагадувала розмову сліпого з глухим:

Україна: Продайте нам нафти хоча б 45 мільйонів тонн!

Росія: Даємо сім мільйонів! — і не забудьте із вдячності ратифікувати договір Старт-1, бо інакше й цього не отримаєте.

Україна: Нам би компенсації за ракети..., нам би хоч право продавати на світовому ринку

їхнє начиння — адже у кожній із 176 ракет по 15 кілограмів самого тільки золота і 180 кілограмів дорогоцінного плутонію. Помножити тільки золото на на 176 ракет — і зовнішнього боргу України як і не бувало.

Росія: Нам ваші борги "до лампочки". Ми вже й без вас домовилися продавати деталі ваших ракет Америці на загальну суму 5 мільярдів доларів.

Україна: Так поділіться ж, вражі сини!

Росія: Поділимось — спочатку нам, а решту — законному правонаступникові СРСР!

Імідж України як "третьої у світі за атомним озброєнням", "потенційного палія війни", "впертого хакла" і т.д. не настільки тривожний, як реальність. Вона не пов'язана з цими ярликами. Вона — в іншому: що ніхто з особового складу українських стратегічних ракетних частин, за винятком молоденьких солдатиків останнього осіннього призову, ще й досі не присягнули на вірність народу України і є, по суті, військово-службовцями іноземної держави. По-друге, деякі воєнні експерти із Заходу вважають, що російські спеціалісти вивели із ладу ракетні станції ще до того, як між обома країнами були встановлені "прозорі" кордони".

(За матеріалами газети "Україна і світ")

ПІДСЛУХАНІ РОЗМОВИ

16. У сім'ї.

У молодій родині маленька дитина. Починає вона плакати — мама бере її на руки і співає. Але дитина кричить ще голосніше. Мама ще голосніше співає.

Чоловік слухав, слухав усе те, та й каже:

— Краще хай вже дитина кричить, між ти співаєш.

17. На роботі.

Уранці на роботі одна жінка розповідає іншій:

Мій чоловік учора подзвонив увечорі і сказав, що на зборах затримується. Я чекаю, чекаю... Десь у першій, чую, шкребеться у двері. Я швиденько відчиняю і — бах макогоном по голові! Він і гепнувся на підлогу. Придивляюсь, а це не мій чоловік, а якийсь здоровень з панчохою на голові. Потім у міліції мені сказали: це відомий злочинець, його розшукували. Подякували та ще й обіцяли про мене в газеті написати.

Це правильно, країна мусить знати своїх героїв. Ну, а чоловік повернувся?

— Ще й досі нема. Здається мені, що після такої реклами він взагалі не повернеться.

18. У знайомих.

Вранці донька каже своєму татові:

— Я всю ніч читала роман Віктора Гюго "Знедолені" і весь час плакала. Який чудовий

твір! Життя здається мені тепер таким ліричним! Хочеться творити добро, помагати людям...

— Ось і добре. Ми вже пішли на роботу, то ти помий підлогу в кухні.

— Нема мені що робити! Ой, батьку, постійно ти зі своєю прозою...

19. У тролейбусі.

Розмовляють дві жінки:

— Я сьогодні курку купила, таку файну, жирну. І недорого дала.

— Ну, молодець. Пощастило...

— Якби ж то... Я у родичів детектив брала читати. Нині зателефонувала їм і сказала, що книжку вже прочитала і незабаром віддам. Тай про курку, дурна, проговорилася.

— Чому "дурна"?

— Вони сказали, що самі за книжкою зайдуть. Усі четверо, та ще й з собакою.

20. Розмова двох чоловіків:

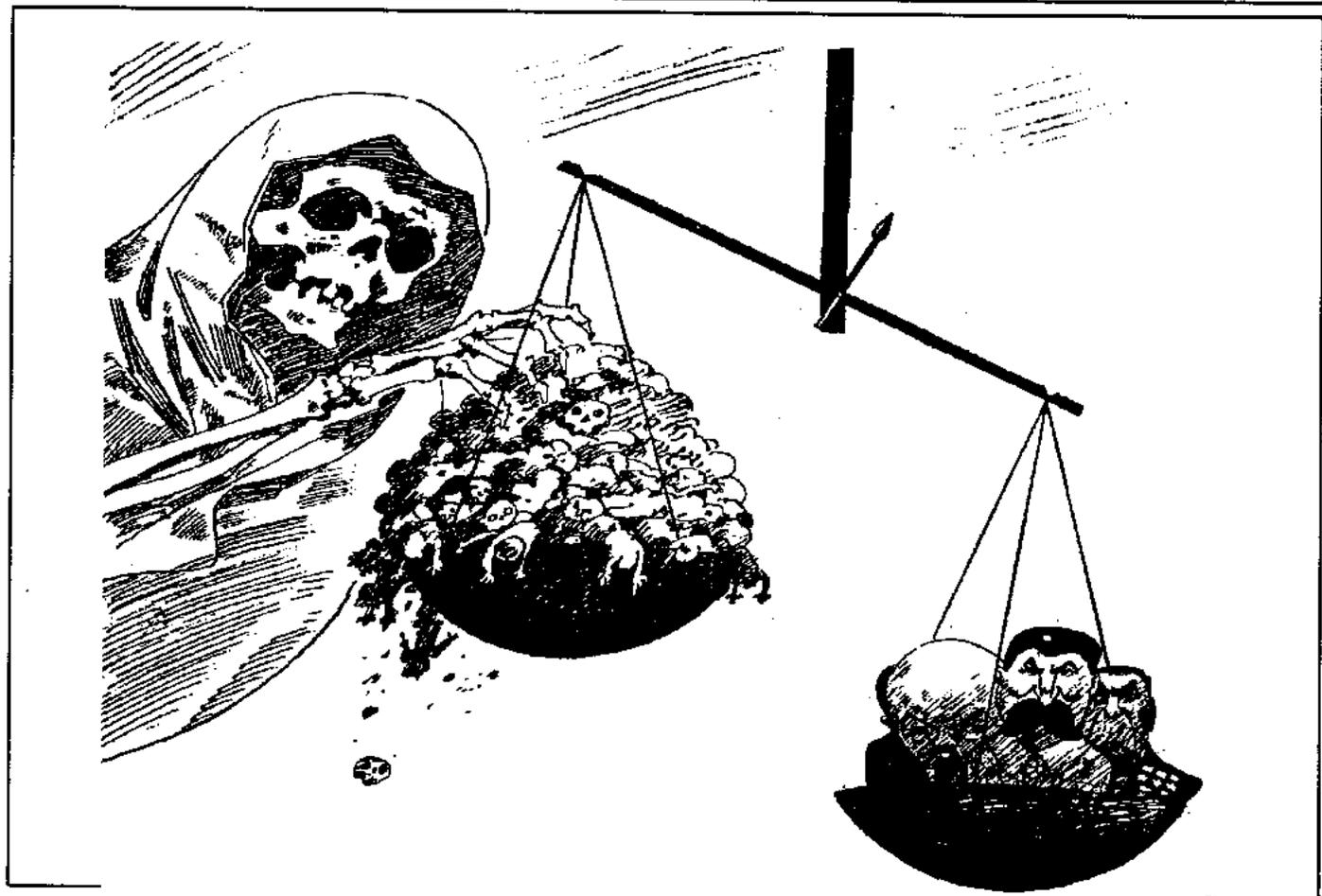
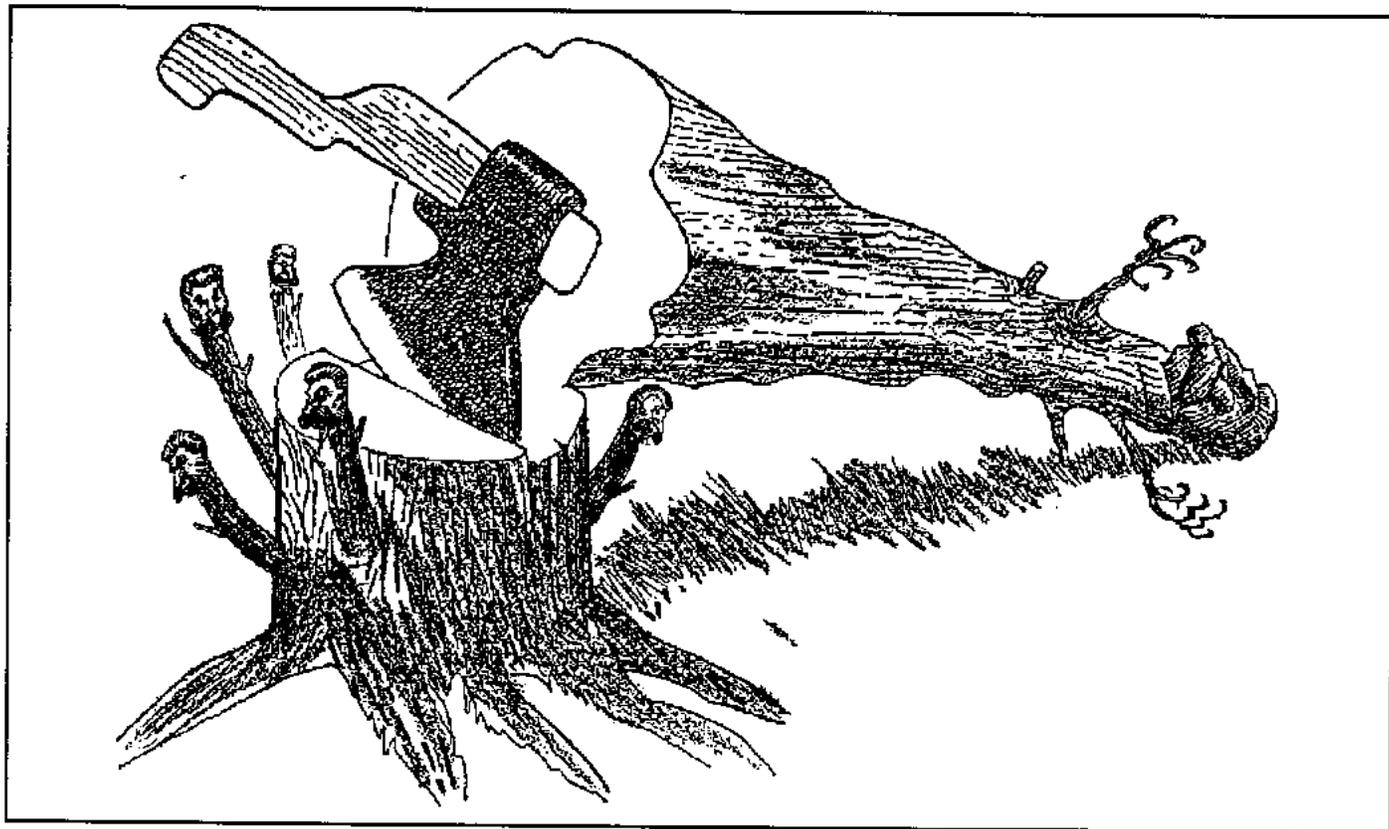
— Отож біду маю. Донька заміж виходить, весілля треба робити. А ціни!!!

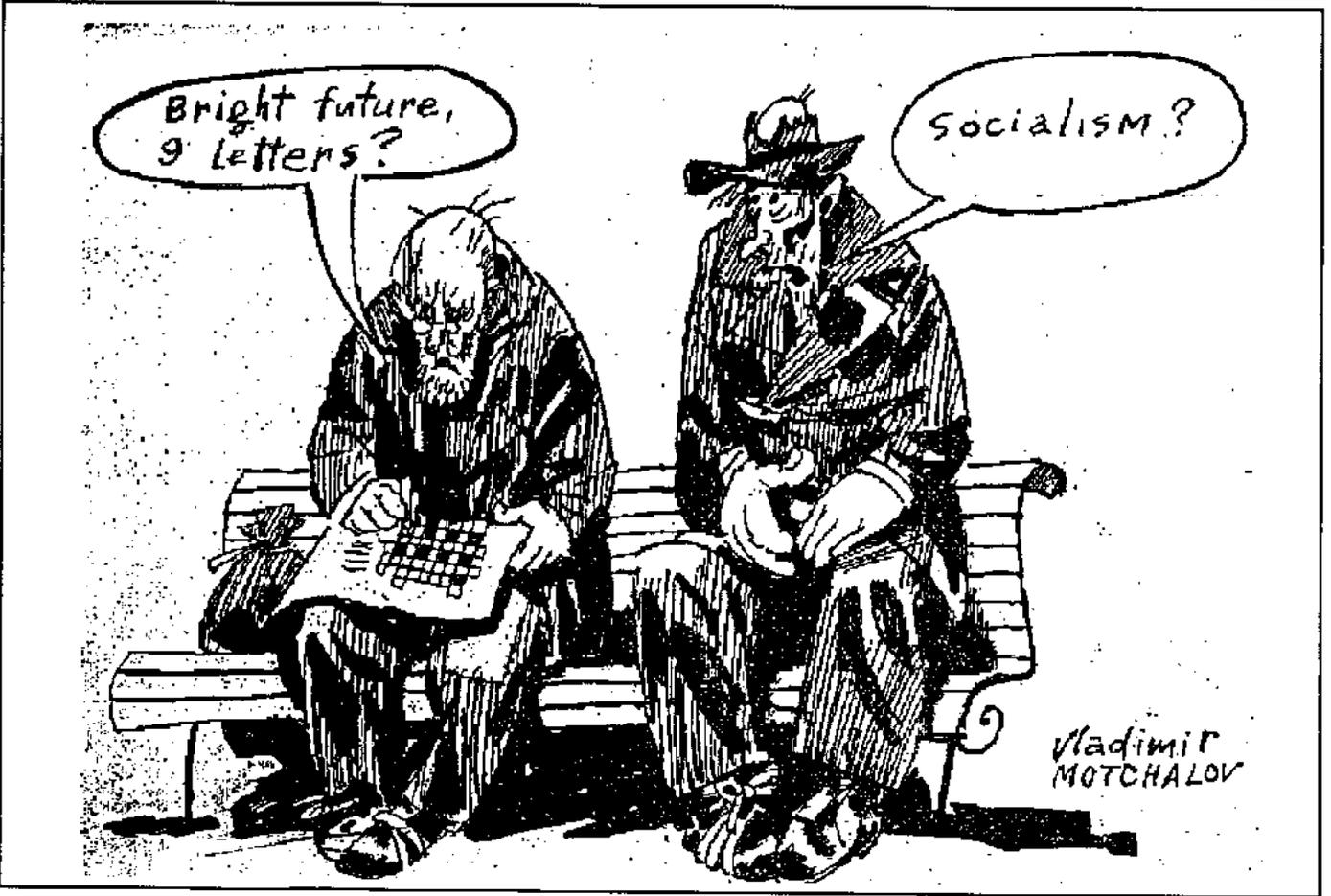
— Так... Гірко!!!

В ПЕКАРНІ:		В РЕСТОРАНАХ
хліб торти калачі сирники маківники медівники		борщ млинці голубці м'ясиво вареники налісники салати напої,
і багато інших пекарських виробів за старими українськими рецептами		а також зустріч з новими і старими друзями
769 Queen St. W. 368-4235		483 Bloor St. W. 922-5815
95 Front St. E. 366-7259		2199 Bloor St. W. 769-5020
Ресторани відкриті від 7 год. ранку до 11 веч.		

Московський художник Володимир МОЧАЛОВ: "Спогади про майбутнє?"
(Друкується вперше)

Микола
САВЧУК

ОПОВІДКИ
ПИЛИПА ЗАДЮГАНОВОГО
З-ПІД КОЛОМИЙ

ЯК Я ЗДАВАВ ЗБРОЮ

(Продовження з №17)

...То я й дав такий указ бабі: скласти усе, що є в хаті ріжуче, стріляюче, колюче в бесаги, бо я вранці збираюся здавати ту зброю до Коломиї.

Черга на пункті здачі зброї закінчувалася аж за вербзьким мостом. Я був радий, що мені не так далеко двигати цей тягар. А люду з усіх сіл — купа купенна!

Нарешті заходжу до того пункту, до величезної кімнати з цементовою підлогою. Коло дверей два моцарі з такими поглядами й кулаками, що не треба тих гумових кийків, які вони тримають в руках. За столиком майор, що говорить на міжнаціональному спілкуванні, а коло нього два наших міліціанти. Перевертаю свої бесаги, аж підлога дзвенить.

— Ти, дед, вродє куркуль,— каже майор, а я глипаю на ті палиці.

— А ето што такое?

— Це дергівка.

— Што за дьоргавка?— перепитав майор міліціанта, але той не знав, що відповісти. Тоді майор кудись зателефонував і скоро прийшли два в цивільному. Вони довго крутили в руках дергівку і щось бубоніли під ніс.

— Так говоріш, ето дьоргавка?— знову питається товариш майор.

— Ну, не так щоб дьоргавка, але дергівка це точно.

— Так для чево вона предназначена?

І тут я взався бандиги гнути.

— А ви що, не знаєте? Так це ж зайців полюється цим.

— Как ето?

— А так. Біжить заєць, а визаним, і кричите: "Стій, скурвий сину!" Як він не стає, то ви ще двічі попереджаєте, а тоді шпурите в нього цю дергівку. Спочатку цим боком (і я показав на дерев'яну гладеньку основу), щоб йому відбити легені й перелякати. А коли це не бере, то кидаєте цим боком (і я показав на гострі шпичаки) і цвяхи пришпилять зайця до землі.

— Интересное оружие,— похитав він головою.— Вперше віжу.— І він посварив тих, що у цивільному, за те, що не знають про дергівку.

— А що це в тебе віддулося?— спитав нарешті й міліціант.

— Де, тут чи тут?

— Тут!— показав він на праву кишеню.

— Ади й забудь,— почухався я.— Тут є граната для вас.

І я швиденько посягнув у штани, витяг звідти гранату та й кинув її на стіл. Всі так і попадали на підлогу. А то була не бойова граната, а та, що грузини продають в Коломиї на базарі — таке зернисте яблуко. Але вони так тихо лежали, що мені шкода було їх ворухити, тим паче, що зброю я здав і пора було вертати додому. Що я й зробив. А коли вони очуналися й кинулися нависом за мною, то я вже загубився межі людьми: перевернув кожуха навиворіт, надів окуляри, перекривив лице та й почимчикував у своє село.

Коли я вдома зайшов у відхідок, то мало не провалився крізь землю: я нагадав собі, що тут, під убиральнею, ще хто-зна коли я закопав мадярський карабін. Ще й змастив його так, що ніколи іржа не добереться. Але тихо, ша, про це на світі ніхто не має знати.

ЯК Я ХОДИВ НА ЄВРОТИКУ

Євротика — це коли жінка розпережеться, розв'яжеться, розщипнеться, скине — і покаже! І стане так, як Бог її сотворив. І хоч я переконаний, що її швидше дідько змайстрував, але хай уже...

Євротика, коротше, це — фе!

Колись, за моєї вже пам'яті, жінки теж інколи купалися, і спати лягали не в кожусі. Але євротики не було. І коли в газетах написали, що в музеї буде євротика, і розклеїли по всіх коломиїських вікнах грудастих дівок і молодниць, я постановив собі, що в суботу зразу ж повертаю з ярмарку на виставку жінок. Своїй старій анічичик, бо вона й так косо дивиться, коли я з віча приходжу. А коли б довідалася, що мені на 63-му році забагнуло подивитися — тут мені й смерть.

Квиток був дорогий, але, скажу вам, є за що заплатити. Двадцять стін аж угинається від фотографій з голими жінками. Це біля кожної постояти по 5 хвилин — півднини мине.

Перше фото назвалось "Ще не вечір". На ньому гола жінка — а ще не вечір. А що буде, коли настане вечір?— подумав я і пішов до наступних світлин. Одна з них називалася "Перший гріх". Коли ж то в мене і з ким був перший гріх? Було, було десь у 17 чи 18 років. Вона мала 25 і важила кілу, себто центнер. Мало не вженився, але тато прив'язали мене до лави і так періцили буком, що я років на п'ять припишив грішити.

Коло фотографії "Акт", на якій гола жінка тримала яблуко в тоненьких пальчиках, вже стояло пару таких, як я. Ми стали сперечатися,

що то за яблуко. "Золота ранета", — каже один. "Джонатан", — доводить інший. "Або апорт", — додав я. А четвертий вирішив понюхати.

"Вот дівка, так дівка. Прямо лошади!", — прищокнув який сутулуватий відвідувач з сорочкою поверх штанів. Я відійшов від чоловіка, що не вмів цінувати мистецтва.

А які імена вони мали! Катя і Ауріка, Белла і Діана, Ірина й Анжеліка, Бабетта і Козетта, Жорнетта, Жанетта — але ні одної тобі Марії, Гафії, Докії. Нашу так не сфотографуєш, бо буде вдома бита на винне яблуко. Аби мою жінку так возили світами та й показували, ніби якусь публіку! Ні, я не перечу, за 100 чи 200 карбованців можна нижчу частину тіла сфотографувати, і то задом наперед.

Я посувався далі. Знову "Акт" — ця вже гола кушча вигинається. Авжеж, кущі колють, і комарі тнуть. Хто бачив голій у кушчах сидіти! Ось ця, наприклад, "На лузі" лежить, це вже краще. А тут — "Літо". Трое, як мати вродила, лежать на травичці, і пес поруч. Файі-газдині! Замість сапата чи буряки стягати вони в таку пору лежать і світять грішним тілом. І пса не встидаються!

У цій же салі я побачив фото "Москвичка". Та москвичка сидить гола на кріслі. В столиці, кажуть, вже давно нічого нема ні в вітринах, ні в магазинах. Незабаром і наша коломиянка буде гола сидіти, якщо в літню пору не сапатиме буряки, а лежатиме на травичці.

... Коротше кажучи, виставка сильна. Ми й американському "Плейбоеві" довели, що й у нас тепер можна знімати голих жінок. І хоч вони у

нас і трактористки, і колійовці свиней, і на бойні худобу б'ють, і цеглу носять, і цемент місять — але якщо їх роздягнути і добре помити, то з кожного боку не гірші за американок.

У книзі відгуків я записав, щоби виставка була постійно діючою, і пожертвував на розвиток евротики 10 карбованців.

Коли я повернувся додому, ми зі своєю старою провели ніч, ніби знову були молодими. Вранці Явдоханалила мені стограмівку до борщу і запитала, з якого це дива я став якимсь не таким. Я загадково мугикнув і посміхнувся у сиві вуса. Тоді вона сказала замріяно, мов сама до себе: "Коли то ще повториться така ніч". А я взяв і бовкнув: "Коли в Коломию знов виставку привезуть".

анкетот анкетот анкетот

Іде солдат з приятелем по місту, а назустріч гурт дівчат у міні-спідничках. Солдат зупинився, мов укопаний, і не зводив очей з голих ніжок, аж поки дівчата не зникли за рогом.

— Ну, що скажеш? — захоплено спитав приятель.

— А скажу, що одна з них ішла не в ногу.

У приступі ревнощів розгніваний чоловік кричить дружині:

— Негіднице, я все знаю!

— Ой, не хвались, Степане! Скажи, при-міром, у якому році побили хана Батия?..

КОЛИ ВАМ ТРЕБА ДІЙТИ ЗГОДИ У СПРАВІ СПАДКІВ, РОЗПОДІЛУ МАЙНА, ОФІЦІЙНОГО СТВЕРДЖЕННЯ ЗАПОВІТУ, — ДОВІРТЕСЯ НАМ!

We can assist you in matters of Estate administration in the following ways:

- arrange for probate of the Will
- attend to funeral arrangements, if so required
- distribute the Estate to beneficiaries according to the terms of your Will

For further details about our services please contact our Estates Administration Department located at:

2271 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1P1

Tel.: (416) 763-2291

ANNETTE SAFE INSTALLATIONS

24-годинна обслуга

636 Annette St., Toronto, Ont. M6S 2C6

Тел. 222-4354 (англ.)

763-5375 (укр.)

Направа,
відкриття,
продаж, зміна
комбінацій
різних сейфів:
настінних, наземних,
підземних,
для зброї.

Знижені ціни.

ANNETTE FUEL OIL LTD.

636 Annette St., Toronto,

Ont., M6S 2C6

Тел.: (416) 763-3703 (англ.)

Тел.: (416) 763-5375 (укр.)

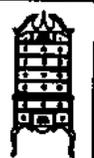

24-годинна
обслуга. Автоматична
доставка.
НАПРАВА ФОРНЕСІВ

Rochester FURNITURE

"Galleries Of Fine Furniture"

"If It's Quality
You are
Looking For,
We Have It,
At
The Right
Price"

"Запрошуємо
відвідати
найбільшу в
світі
українську
кравлицю
чудових меблів"

624-4411

ROCHESTER FURNITURE CO. LTD.
1885 DUNDAS ST. E. (1 MI. WEST OF HWY. 427)
MISSISSAUGA

Побажання Нашій Купочці

Мої святочні бажання Вам і всім Вашим співтворцям і помагачам. А Вже низький поклон Вашим мистцям карикатуристам! Мені бракує слів висловити свій подив за виконання на час і годинку "батоїв" різним подіям і особам. Щастя Вам Боже і Вашій Купочці!

Ірина Роговська, Торонто.

"Математичне" поздоровлення

Щоб добро додавалося,
Щоб щастя множилося,
Щоб турботи віднімалися,
Щоб радість ділилася.

Юрко Ганас, Гамільтон.

Шановний пане Іване (Яців)! Ми слухали міжнародну радіопередачу українською мовою з Канади. Говорила редакторка "Всесміху", вона дуже позитивно відгукнулася про Ваші карикатури, які систематично використовує журнал. Розповідала про Вашу участь у конкурсі на виготовлення українських грошей, де Ви отримали перше місце. Ми були горді за те, що наш нарід має такі таланти.

Я весною звідси до Києва привезла кілька Ваших карикатур. В газеті "Вечірній Київ", котра в нас найпопулярніша серед киян, появилася Ваша карикатура "Україна — дійна корова" (це я так назвала її для себе). Я спостерігала за сусідами, як вони сміялися з тієї карикатури, читаючи газету, передаючи з рук в руки. Варто на Україні видати марку із зображенням першого Президента вільної України. Так, як роблять всі інші країни. Пан Петро і я впевнені, що Ви зможете те зробити.

Галина Величко,
Петро Гончаренко.
Детройт.

Я і мій муж ми є старші люди, належимо до Золотого Клубу. Одного дня чоловік питає мене: що тобі подарувати на твої уродини. Я відповіла йому: щось таке, щоб я любила, щось, щоб мене розвеселило. Ось пішли ми до Золотого Клубу на бінго. Один чоловік носить в руках журнал "Всесміх". Чоловік мій взяв і прономерував його мені. Так що дякую Вам "Усесміх" за такий чудовий журнал.

Гелена Роман. Монреаль.

Ред. Вельмишановна пані Гелено! Ви дуже мудро відповіли на запитання Вашого чоловіка. Бо ми знаємо іншу старшу пані, яку також чоловік запитав, що їй подарувати на уродини. Вона була така необачлива, що відповіла: "Ми вже з тобою старші люди, подаруй мені місце на цвинтарі". Наступного року вона запитала чоловіка, що він збирається подарувати їй до дня уродин. А він сердито відповів: "Нічого! Адже ти не скористалась моїм минулорічним подарунком!"

— Ти мене, жіночко, завжди роззявою величаєш. Але віднині я вже не буду роззява. Нині я приніс додому дві парасольки: свою і твою.

— Але нині ми без парасольок пішли з дому...

МОЇ ПОРАДИ

Я не др., не проф., не маг., а нормальний, слава Богу, безтитульний чоловік, і раджу "Всесміхові" бути більш вимогливим до своїх дописувачів.

Моя порада Магасові підперчувати свою баталістику (маю на думці багато пікі малюнки) уніятщиною. Бо як виходить із "експозе" Кучми, то Україна не має українців, а самих уніятів: хахли-уніяти, що до Москви горнуть за "єдиную неделімую"; греко-уніяти, що до Риму туляться серцем і душею; стамбуло-уніяти, що до "царгородського" патріарха колінкують, бо він колись нашу митрополію продав Москві за соболіні шкірки... А правдивих українців чортма! Проголосували на референдумі "за" і десь поділися.

Кацап Ейко хай не дуже займає Мороза, бо той ще надується, покине визвольнo-фронтівську касу (що і так почала вже порожніти) і вернеться на заслання, щоб разом з Борисом Олійником оплакувати загибель Советського Союзу (прочитайте Олійникову сльозоточиву книжку "Два роки в Кремлі").

Сьомикові я б порадив занехаяти абрєвіатурну манеру, бо ніяк не можна второпати, де саме, в котрій абрєвіатурі треба сміятися.

Наталка Балюк нехай собі далі підслуховує, бо жінки люблять цю роботу. Нехай тільки не доносить, не сексотить (*Ред. — сексот: секретний сотрудник*).

Яців добре розшарпує Вусаня, але ж він уже давно опрєдєлівся разом з Чорноволом: визволили бараболяківський "П'ємонт" і греко-католицьку церкву визволили від Москви для Риму. Ізате має тепер файну посаду.

Гнат Свєрбівус, мені здається, не Свєрбівус — йому засвєрбіло в протилєжному місці і він чимдуж сів писати Наукову доповідь, з якої стільки науки, як з бика молока!

Майкові раджу сипнути пригорщу, або хоч добру пучку міцної табаки до своєї Махорки, то читач, може, хоч чмихне замість сміху.

А таку дисертацію, чи пак, констатацію, як написав Др. В. Сохан, можна і без Др. писати.

Святих отців не чіпайте, рекомєндує якась Б(і)Д(а) з Ошави, і має рацію, бо... слухайте: "Святих дістав найбільшу і найстрашнішу з властей — владу над самим Богом, Ісусом Христом, Воплоченим Божим Сином! Одним словом (він) робить чуда, як сотворення світу", — написав якийсь йолоп-психопат і підписався (о. М. Д.), а "Українські вісті", ч. 36 за 1957 рік це ідіотство надрукували. Тож обережно з попами, обережно!

Тому Язичникові, що у "Всесміхові" листи заклеює, треба дати іншу роботу: хай пироги ліпить...

Соб-Цабе.

До політолога "Всесміху" Кацап Ейка

Хвальна редакціє "Всесміху"

У "Всесміхові", здається, політично-дипломатичними справами відає Кацап Ейко, то хай би він з ласки своєї розтовкмачив мені мій запит, бо я ніяк своєю маківкою не можу розкумекати. А саме: як партія, що вилупилася з бунту, біла всіх наліво й направо, розбивала, в полон брала, і раптом на вождя свого бабу посадила... То чи це ознака величі й росту тієї партії, чи навпаки, що партія з вождем і Правлінням уже до "капугу" котиться?..

Ярослав Неславин.

Кутя була солодка!

Булема Богдан	\$ 5
Бульчак Леся	\$ 5
Винницький Остап	\$10
Ганас Юрій	\$15
о. Гардлбала Петро	\$ 5
Дубик Марія, Василь	\$20
Кіцак Михайло	\$10
Кобаса Александр	\$10
Комарницька Марія	\$10
Кохановська Галина	\$20
Кучар Роман	\$50
Роговська Ірина	\$25

Спасибі за щєдрі пожертви на підтримку нашого пропащого діла!

КОБЗА

- ⇒ ВІДПРАВЛЯЄ ПАЧКИ В УКРАЇНУ ВЖЕ ПОНАД З РОКИ
Більше, ніж 60.000 доставлених пачок
- ⇒ ВИСИЛАЄМО В УКРАЇНУ, БІЛОРУСІЮ, ПРИБАЛТИКУ,
СТ. ПЕТЕРБУРГ І НА КУБАНЬ
- ⇒ ПЕРЕВЕЗЕННЯ КОМЕРЦІЙНИХ І ПРИВАТНИХ ВАНТАЖІВ
- ⇒ ВЛАСНА ПОВНІСТЮ ОБЛАДНАНА ДРУКАРНЯ В КИЄВІ —
ДРУКУВАННЯ КНИЖОК, ЖУРНАЛІВ, БРОШУР
ЗА НИЗЬКИМИ ЦІНАМИ

ДО ЗУСТРІЧІ В "КОБЗІ"!

3253 Lakeshore Blvd. West, Toronto, Ontario M8V 1M3

Tel.: (416) 253-9314;

Fax: (416) 253-9515

Розкритий лист до Норси Місис Дітковецкої.

Місис, Норса Дітковецка!
Гречно і файно вам дякую, щости полюбили то шо я пишу. Троха мавем біди за се щости написали за мене в "Всесміху". Читавем мої старі, шо вже люди потроха пізнают шо я журналіста. З сега стара дуже мощно тішилася. А коли довідаласи, шо то жінка хвалит мене яко журналісту, тоси теньго розлютилася, і то так мощно жи вдарила кулаком в стів шо аж пироги в полумиску підскачили догори.

Не говорила стара до мене цілий день. А то шо вона ще й недочуває то і я єї не чіпав, бо звично треба си її спиняти і кричати в той миканизм шо в єї вусі. Але аж під вечір моя стара таки спитала шо то за жінка шо про мене файно пише.

Старокраева норса, крикнув я до єї вуха. Так жи як і я вона є журналіста. Є вона з краю і з нашого бицирку, бо пише тов самов мовов жи я пишу. Як се стара вчула то зразу змекла бо має великий пошенівок до старокрайових норсів.

Бо сі норси знают як поставити баньки, відлїти лик як хтось си напудив, дати поради на апендикс і нежит. В старім краю не мали таких всиких слабостей, як тут в Гамерици. В краю як хтос вмер то всек знав жи го бо кров залила, або го колька сколола або го слїпа кишка вбила. Тут люди чисима і здорові ідуть до дохтіра. То дохтір зараз втворіє картотеку бо навит не годний запаметити людину по прїзвиську. Мало котрі дохтори кажут людині галлов на вулиці ци в сторах. А свої норси ци дохтори з краю дужи би си пригодили. Бо своя людина то то не є ангельска. Своя знає, які хороби лікувати без пігулок тилько по старокрайовому. Наш нарід чесом має такі хороби які ангельци не мают. Приміром як здуває після якого банькету на галі чи забави, бо ми любим си попоїсти. Тут найголовніше як ставити баньки і де саме на тілі, бо люди про се фахово не знают.

Паметаю, як до сега бралиси люди безфахові в старім краю. Як якийсь мав запір тому клали горщок на живіт. Горшок втигав увесь живіт до середини і людина кричала немилосердно. А щоби відорвати той горщок то треба було цілою родиною кегнути го. А часими треба було розбити го макогоном бо інакше був би людині кінець.

Вибачийте, Місис Норсо, Дітковецка жи часими яке ангельске слово впхаєтси. Я вже роки в Канаді то нима чо дивувати. Тепер і українські газети юзуют ті слова і тото все через ту політику.

З дуже великов повагов до Вас і Вашої процесії.

Підписані під цим розкритим листом

Майк Махорка і Його Місис.

— Стільки років живемо з чоловіком разом, а він любить мене, як і колись,— ділися одна жінка з подругою за чашкою кави.

— Як ти розпізнаєш?— питає приятелька

— Він щоранку виносить сміття.

— Це не любов, це допомога по хаті.

— Він дає мені стільки грошей, скільки я попрошу.

— Це також не любов, це щедрість.

— Мій чоловік ніколи й не гляне на іншу жінку.

— І це не любов, просто в нього бідна уява.

— Іван завжди відкрийє двері і пропустить мене вперед.

— То й що. В нього гарні манери.

— Мій Іван завжди цілує мене, навіть якщо я їла часник чи маю бігуді на голові.

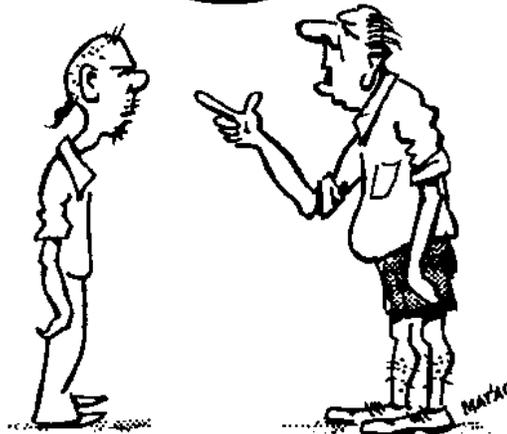
а.ког

Пана Галушку відвідує молодий чоловік:
— Пане Галушко, чи можу я просити о руку вашої дочки.

— Лише руку? Ні. Беріть або все, або нічого!

СЛУХАЙ, ДРУЖОК, ЯК ЩО ТИ ХОЧЕШ РОМАНСУВАТИ З МОЄЮ ДОЧКОЮ, ТО ЗАВУСТИ ДОВГЕ ВОЛОССЯ...

Губиться мова... Тратиться Народ...
ДРУКУЙТЕ ПО-УКРАЇНСЬКИ
ВИКОНУЄМО ВСЯКІ ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ:
 Наша спеціальність - гравіровані весільні запрошення
 з українськими узорами.

Trident Associates Printing Українська Друкарня
 P.O. Box 614 „ТРИЗУБ”
 Buffalo, New York 14240 у Бюффало, Нью Йорк
 Phone: (716) 691-8404 — Fax: (716) 691-7510
 U.S. and Canada 1-800-821-6034

UKRAINIAN PRINTERS
 Personal and Commercial Printing:

Our Specialty:
 Engraved wedding invitations with Ukrainian designs.
 We Ship — U.S. and Canada

Canadian Offices

Trident Associates Printing Trident Associates Printing
 85 Lakeshore Road TORONTO OFFICE
 St. Catharines, Ontario L2T 2T6 — BY APPOINTMENT —
 — BY APPOINTMENT —
 U.S. and Canada 1-800-821-6034

З Києва нам привезли дитячий журнал "Сомарик", який редагує Ігор Січовик, і сказали, що можемо передрукувати те, що нам найбільше сподобається. Нам сподобалися віршики самого пана редактора.

ВИПЕРЕДИЛИ

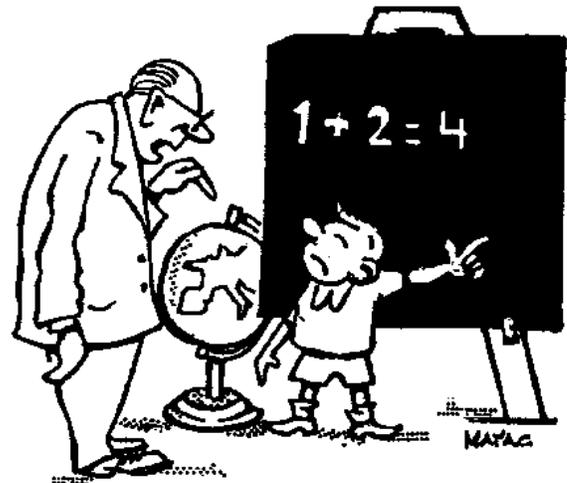
Всюди кричать афіші:
 "Цирк! Виступають миші!"
 Всі кинулись в цирк поскоріше,
 Та в зал не вдалося пройти:
 Квитки розібрали... коти.

ВДЯЧНА КИЦЯ

Їла Катя паляницю.
 Пригостила нею Кицю.
 Киця бігає по хаті:
 — Чим же я віддячу Каті?
 Як стемніло, Киця в ліжку
 Принесла Катрусі ... мишку.

НЕСЛУХНЯНИЙ ЯЗИЧОК

Мене за довгий язичок
 Батьки поставили в куток.
 Поклявсь я татові і мамі
 як тримати за зубами.
 Мабуть, в куток я знову стану:
 Заліз язик мій у... сметану.

ДЕ АФРИКА?

— Петрусю, де знаходиться Африка?
 — Отам, в класі.

ПОЯСНИВ

Новоприбулі з України:
 — Тату, чому ці американці всі такі товсті?
 — А це в них, синку, запас на безробіття.

Малюнки Всеволода Магаса.

Він так хотів бути українцем...

Помер Томас Шуман, професор з Віндзору, активний дописувач до "Всесміху", колишній агент КГБ. Його справжнє ім'я було Юрій Безменов. Народився він на Україні і батьки його були українцями. Саме за цей фактор, як за рятівну соломинку, чіплявся Шуман-Безменов в останні рік-півтора свого тяжкого життя.

Він був людиною зломленою. Навіть тоді, коли займав високу посаду дипломата і одночасно агента КГБ. В його обов'язки, як він напівжартома розповідав, входило сповіяти іноземних дипломатів, журналістів, інших осіб, які володіли інформацією, щоб в них краще розв'язувалися язика.

Робити свою брудну роботу і тяжко пити при цьому за "службовим обов'язком" він довго не міг. Але й виходу не було — з такої посади у добровільну відставку КГБ не відпускало. В 1970 році, працюючи пресовим атташе в Індії, він втік до Америки з надією, що знайде там земний рай, найсправедливіше в світі суспільство і звичайно всі умови для розквіту своїх талантів. А він був справді талант. Для таких ванглійській мові є слово "бриліант". Блискучий дипломат і журналіст, політичний аналітик, знавець багатьох мов.

Але і в "найсправедливішому суспільстві" він не знайшов себе. Більше того, зломився ще більше. Чому? Не беруся аналізувати його душу, ми провели разом лише один день. Але для нього, мені здається, то був день важливих надій і сподівань, "день порятунку". Я зрозуміла це значно пізніше.

Замість дотепного співрозмовника по телефону,

якого я знала до особистої зустрічі автора захоплюючої автобіографічної книжки в англійській мові, я зустріла на станції метро "Дандас" 51-річного "старичка" із жалісливим виглядом і просячими очима. В руці він мав пластикову торбинку із "Фуд сіті" з якимись недоїденими сендвічами і порожніми пластмасовими пляшечками з-під соків.

— Прийміть мене, Раїсочко. Я буду вам писати безплатно, читати коректуру, клеїти конверти, робити будь-яку роботу в редакції. Я за бортом. Я нікому не потрібен. Я хочу щось робити для свого народу.

— Якого "свого"? — бовкнула я, слухаючи цього чоловіка з багатим минулим, чистою російською мовою і ледь вловимими єврейськими рисами в обличчі. З його розповідей я знала, що в Сполучених Штатах він працював у єврейській російськомовній пресі, допомагав започаткувати газету "Панорама". Він справді блискуче писав.

— Я українець. Я просто вихований советською людиною. Зрештою, як і ви.

Моя маленька "тойота" наїздила багато кілометрів того дня по Торонті. Бо в який кінець не поїдеш — всюди знайдеш наші українські установи.

— Чому ви хочете бути українцем? — запитала я його, коли ми їли вареники у "Фючер бейкері".

— Ви сильні і згуртовані.

Тоді я ще не знала, що він жорстоко п'є і що шукає порятунку.

В цьому розгадка його трагедії. Трагедії людини без роду і племені, якою советська система намагалася зробити мільйони (свого часу дуже серйозно) прощтовхували закон, щоб в рядку "національність" в паспорті стояло "советській". Його маленька, понівечена алкоголем свідомість ще борсалася десь в глибині душі, а могутній інтелект шукав порятунку, але не було під ним ґрунту його народу, щоб закорінитися.

Він був тричі одружений. У Віндзорському університеті два роки викладав предмет "суспільні взаємини". Останнім часом намагався створити бізнес із батьківщиною. За пляшкою, кажуть, він завжди плакав за "родіною Росією", кляв беззаконня, що там діялося. Його так сформували, що де б ти не народився, твоя родина — "Росія". Але і Росії він був непотрібний, і Україна його давно забула.

Чужий серед чужих. На Новий Рік він пив на самотині. Перед нашим Різдвом напився так, щоб забути навіки.

Хтось після цих рядків скаже: ет, чи варто так багато писати про алкоголіка, та ще й невідомо, якої національності, та ще й так сумно у веселому журналі. Може й правда, тоді даруйте. Але якщо мені вдалося сказати те, що хотілося, власне, підтвердити пророче: "Той, хто матір забуває, того Бог карає", а ще, що українська громада в діяспорі — це сила в очах тих, кому потрібна допомога, — то, мабуть, варто.

В редакції "Всесміху" є багато матеріалів Томаса Шумана. Ми їх і далі друкуватимемо під рубрикою, яку він сам започаткував, "Листи з Канади".

Він так хотів бути українцем, що стає підписуватися новими іменами: "Шуманенко", "Українець-за-Детройтом". Але було вже пізно.

Раїса Галешко.

Особливе медично-шпитальне забезпечення для новоприбулих; страхування життя і здоров'я людей, будинків, авт, бізнесів

**PALLADIN
INSURANCE LTD.**

97 Six Point Road, Etobicoke, Ontario,
(416) 239-7392

Всі види жіночих, чоловічих і дитячих зачісок, фарбування і оздоровлення волосся.

Косметичні процедури: чистка шкіри обличчя, маски, манікюр, педикюр та ін.

ESTHETIQUE STUDIO '2001'

1618 Bloor St. West, Toronto Tel.: (416) 533-2904

Хто скористається цим оголошенням,

20%
знижки!

ВВАЖАЙТЕ МЕНЕ УКРАЇНЦЕМ

Опинившись в чистенькому провінційному Віндзорі, я росіян в ньому взагалі не знайшов. Позаховувались? Євреїв також — на пальцях порахувати. Азіяти є. Вони забезпечують мене пахучим карі і східною відеомузикою — каталізаторами расових безпорядків. Українців же тут ігнорувати неможливо. Чи то їх так багато, чи то вони ходять швидко і тому частіше зустрічаються? Якби там не було, заповнюючи прогалини в українській мові широкими жестами і посмішками, я поступово занурююся в українську культуру. Хороше! Ні, до вишитих сорочок і бандури я ще не дійшов. Але українську пресу вже читаю і без словника. Українське телебачення "врубую", нарадість сусідів-італійців, кожну суботу. Мої діти-азійці перестали бойкотувати мій борщ і кидати в мене галушками. Я намагаюся не пропустити жодного культурного заходу українців. Я навіть осмілів до того, що пишу в український гумористичний журнал "Всесміх". І мене друкують! Чи читають? Не знаю.

Українцем бути просто й необтяжливо. Я це зрозумів недавно на концерті ансамблю "Карпатські візерунки". Все було прекрасно — і лица, і одяг, і танці були на високому професійному рівні. Але чого ж мені не вистачало в спокійних мелодійних піснях про біленькі хатки, про зелене жито за селом і хороших гостей за столом? Неквапливо поміркувавши, я зрозумів: не вистачало там рісійського душевного надриву, туги-печалі стакАнами, вселенського розпачу за безповоротним... Ну, і без цього я чудово проживу українцем в Канаді! Слава Богу, ми ще не страждаємо великоросійським пафосом творення, над нами не тяжіє інтернаціональний обов'язок і не здуває від класової і расової ненависті до реальних і уявних ворогів. Та я чи є вороги у мого народу? Ми ж такі мирні і широкі душею, подумав я про себе-українця. Як же нас не любити?

І тількия так подумав, як весь карпатський ансамбль раптом напружинився, насупив брови — просто як Червонопрапорний Хор Червоної Армії перед виконанням Кантати Сталіну чи колективним походом до туалету — і заспівав бадьору маршову пісню про ворогів України москалів. А потім на сцену вийшов великий парубок з інтелігентним обличчям і доповів публіці анекдот про доброго жида, який продав йому капелюха по знайомству, без податку (якого в Манітобі взагалі не було). Тут я вже відверто і густо почервонів. Для мого великого полегшення, віндзорські українці відповіли на "жидівський гумор" мертвою серйозністю, а український патріотизм на русофобії викликав лиш ввічливі аплодисменти.

Сьогодні мене цікавить питання: чи можна залишатися щасливим українцем просто так, без неприязні, скажімо, до азіатів, росіян чи навіть євреїв, яких я не зможу розлюбити ніколи, як би вони мене не "обраховували" за капелюха. Чи ж мені, для самостійної самосвідомості, треба неодмінно вибрати одну з улюблених мам — Україну? Від вирішення цього питання, можливо, буде залежати успіх мого курсу про багатокультурність в Канаді, де мами всілякі важливі.

Веселий словник

КУК — Комітет Українських Концертів.

Поет — людина, що вкладає вогонь у свої вірші, або свої вірші у вогонь.

Порада — одинока річ на світі, яку легше давати, ніж приймати.

Платонічна любов — це те саме, що розкусити горіх, викинути зерня, а з'їсти лушпиння.

Поліглот — той, що читає книги арабською, англійською, французькою, польською, хінді, гібру... в перекладі на рідну мову.

Прогресисти — ті, що вчора прогресили, а сьогодні каються.

Приятель — людина, що має тих самих ворогів, що і ви.

Сусідка — особа, що знає більше про ваші сімейні справи, ніж ви самі.

Позіхання — одинока нагода для деяких чоловіків відкрити уста.

Безпричинний сміх — стан людини, спричинений лоскотанням.

Спокуса — коли доторкнутися — це приємність, а піддатися — це ще більша приємність.

Признання — це те, що талановиті люди дістають після смерті.

Українець — людина, яку легко намовити, але неможливо переконати.

Тім'я — місце, де ніхто з українців не битий.

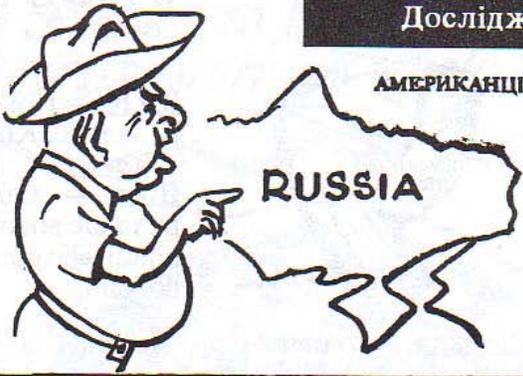
Палка любов — це борщ, який спершу загарячий, а далі все холоднішає.

ПРИГОЩАННЯ

— Чого ваша собака не зводить з мене очей?
— Не звертайте уваги, вона завжди так дивиться, коли їдять з її миски.

ЯК НАС КОЛИСЬ НАЗИВАЛИ
Дослідження В. Магаса

МАГАС

